

ше под някаква смиреност и аз не помня да съм го виждал разгневен и некоректен. Напротив, той беше тих и скромен и никога почти не подозираше, че този младеж с дълбоки и черни очи е поетът, който така бърже изникна сред пишущите си събратя.

От ония дни, когато случат ни събра и ни отреди кратка, но искрена дружба, изминаха три десетилетия. Но и сега сякаш го виждам пред себе си и чувам гласа му като тогава, когато ми казваше:

- Вонави П., животът зор е!

Но дръж се, брат, главата горе!

### 6. Поетът

Възхиждавах се от стиховете му, мъчех се дори да му подръзвам. Той беше много находчив в римите и често записваше хрумванията си, гдето му попадне. Не помня да съм го виждал с дълъг молив, а винаги вадеше от джобовете си някаква къса огризка от молив, която държеше в трите си пръсти като първолаче.

Но какво значение имаше молива за него, когато римите се лееха върху белия лист и изплитаха съзвучието, което звънти в стиховете му!

Смирненски винаги биваше обладан от някаква мисъл. Не знаей каква беше плодовитостта му в книжовното поле, но прекрасното литературно наследство, което той ни остави, говори и за количество, въпреки тежките условия, при които твореше. Той беше истински поет, поет в пълния смисъл на думата, ала ранната му смърт попречи на таланта му да достигне пълния си разцвет. Но и при сравнително краткия път в живота си Христо Смирненски достигна до едно от челните места в нашата поезия, където завинаги ще блести съкровищницата на неговите стихове, пълни с бунт, човечност и жажда за правда и свобода.